

FEKETE VINCE

A holló és a róka

*A holló – még a rég' időkbe' –
fehér volt és – ütötte kő, de:
ellenzéki; nem úgy a róka –
(„Soha!”) – ő hurrázott sokat
és szórta szét a tapsokat
számolatlan,*

*mert bárdos ő, nem
bárdolatlan,
és nem szocdem,
szoc csak*

– Nocsak! –

*És így ment ez bő évekig,
megénektől megénekig
dagadt és nőtt a róka-múlt
(mert rókánk harcos róka volt),
szervezett sok-sok mitinget,
emberrel mérte a singet,
s ha az éterből hang fült,
fuldokolt:*

*elé gyorsan a hollót,
mert lázas hangja, beszéde
– sajtkellettől*

*sajtnyugatig
a sajtokból főként a lyukakig –:
a központokig felére.*

– Csökkentsük hát felére

– mondák amott –

a kótát, lám, mit ér e' ?

És itt a mesének

lehetne akár vége,

*ha az évek
és épületek éke nem bukik,*

s le nem lövik valakik.

*Nos, a holló-disszidens,
midőn más lett a prezidens,
más lett a lé s a hús;
 illette lett
sajt, és mássá lett
 az etikett,
rögtön első között volt,
ki elnökölt,
 szólt, szónokolt,
s minden
 szólton-szólt szava,
mint a halál vagy a taba
a régi viccben – – szóval minden
– azt rebegték –
mit ékes csőre kettye
monda,
 nem volt hiáb' egy se;
mindenféle bizottság,
import- és exportos zsák
nála, a hollónál vert tanyát,
és ő a dobozok tartamát
szívélyesen osztózá szét,
kivéve,
 ami illette rokonát, gyermekét –
harisnyába és népi dresszbe
elnök lett a Terem Tsz-be'
s ő volt, akitől buzgón okult
kicsi, nagy, jelen, jövő – s a múlt.*

*Egyszer, midőn, hol volt, hol nem volt,
egy mikrofon ágán szónokolt,
hogy nagy nap ez,
 nagy biza,
mert hamu vagyunk és por,
 s isa,*

s hallgatták mindenféle állatok,
hallgaták bodrik, rókák, tollasok,
ahogyan hetvenhét pontba
szögezé le azonnyomba',
hogy a párt legyen, illetve, vagyis..
ősi, hun, „szittya” – mondák – az is,
s úgy világítson,
mint a csillag,
mit nem ellenőriznek atyaillag,
s legyen olyan, amilyen,
ne is legyen több olyan,
illetve ilyen –
és itt megállt,
nem találá az irányt – –

S szólásra emelkedé a róka,
mint bankók között az apróka,
s komótosan, nem
sebtibe
szólt, ime:
voltam a múltnak kegyence,
vagyok a jelen lelence,
hallgattam
megénektől megénekig,
hallottam, ahogy megéneklík,
de az igazi hang
– mea culpa –
be jó, hogy kimúlt a
másik, az igazi a tied, holló,
egyszerre tű, cérna és olló,
egyszerre tömör és beszédes,
egyszerre bájos és negédes,
egyszerre simogat és sulykol,
egyszerre könnyed és súlytól
rezeg, egyszerre a tartamát
és a formát, akárha tartaná
– ragyogott a róka és szavalá –

*csőröd és arany csorgana alá;
egyszerre értem és felfogom,
egyszerre mázsás és potom,
s kételkedni nincs okom,
minden mikrofonokon
te vagy a legjobb hangú
szónok, te vagy az adu,
s te vagy,
 ahogy a költő mondja,
aki csőrödben tartva
átviszel minket a túlsó partra – –*

*és a fényes ünnepélyen
felzúgott a sok-sok éljen –
tollázkodott a holló büszkén:
– küldöttség menjen tüstént,
és menjen rögvest távirat,
lesz minden bajunkra csóstól ir,
lesz segély, sajt, lesz ösztöndíj,
hisz a legjobb hangú én vagyok,
s én, én a legnagyobb,
lesz itt, bizony, Kánaán,
s nem csomó a kákaán
mert én vagyok itt szerfölött
a legnagyobb a sajt fölött.*